

חוה'לה לוצ'ינסקי

02/06/2019 – 25/10/1947

חוה'לה נולדה בקיבוץ אפיקים באוקטובר 1947, לאברהם (ז"ל) ורחל סירוטנסקי.

אביה, אברהם, נהרג במלחמת השחרור והיא לא זכתה להכירו.

כעבור מספר שנים התחתנה אימה בשנית עם שלמה קסלר, ומנישואין אלו זכתה חוה'לה ב-2 אחים – עפרה ושרוליק.

חברים מספרים על חוה'לה שהייתה ילדה שקטה, ענווה, יפה ומאוד מקובלת ואהובה על כולם.

דבר שאפיין אותה לאורך כל חייה. כנערה זכתה חוה'לה לאהבת הבנים שכירכרו סביבה ולקנאת הבנות על כך שבשקט וביופי שלה – הפנימי והחיצוני כאחד – הצליחה להשיג את הבחורים הכי חתיכים.

חוה'לה התגייסה לצבא ואחרי טירונות בבה"ד 12, הייתה פקידה פלוגתית בצנחנים בגדוד 202.

בראיון איתה בעלמה, עלון הקיבוץ, לכבוד אחד מחגי המשק סיפרה חוה'לה על הימים הראשונים במבוא חמה: "אני רציתי עם תום השרות הצבאי שלי, לצאת ללימודי גננות ב"אורנים". אנשי ועדת הביטחון של האיחוד עברו במשקים השונים ועשו נפשות לרעיון שנת שירות בקיבוץ צעיר. כשהגיעו לאפיקים – הגיעו גם אלי. כשהגיעו אלי – הצליחו לשכנע אותי לעשות ש.ש בהתארגנות הקיבוצית הקמה באלחמה – תחילת מבוא חמה. התמהמהתי לעבור משך מספר שבועות משום שבאל חמה לא אירגנו עדיין את הצרכים הבסיסיים כמו שירותים, מקלחות מי ברז וכדומה... רק לאחר שהוקמו השירותים הבסיסיים במקום עברתי למבוא חמה של אז... אני הייתי המזכירה הטכנית (טלפון שדה צבאי), מעט הנהלת חשבונות, מחסן בגדים והבאת המזון הבסיסי מאפיקים פעמיים בשבוע. תפקיד זה מאוד אהבתי משום שכך הייתי מגיעה למקלחת נורמלית וביקורי בית". החיבור החזק הזה לאפיקים המשיך גם בשנים שלאחר מכן ובמלחמת יום כיפור כשכולם התפנו לעין חרוד ודברת, חוה'לה התפנתה לאפיקים.

סה"כ הייתה חוה'לה באלחמה 6 חודשים מתוך התשעה בהם היה שם הקיבוץ ולאחר מכן יצאה ללימודים באורנים. לקיבוץ במיקומו הנוכחי חזרה חוה'לה רק שנתיים לאחר מכן, עם סיום לימודיה, ולאחר נישואיה למוטי שפירא.

זמן קצר לאחר מכן נולדו לחוה'לה ומוטי שלושת ילדיהם – שיר, תם ושי.

חוה'לה עבדה בבית התינוקות ומיצבה עצמה במהרה כמטפלת של כולם ומקור המידע האולטימטיבי בנושא תינוקות. תפיסת התפקיד שלה הייתה כוללנית ולכן היא לא רק חינכה את הילדים אלא גם לימדה את כל ההורים הצעירים בקיבוץ איך לחתל, להאכיל ובעיקר איך להתנהג עם התינוקות הרכים והכל בנעימות וברוגע. הייתה מגיעה להורים עד הבית לעזרה, גם לכאלו שלא זכו לקבל אותה כמטפלת של ילדיהם. מה שהיא הייתה אומרת בכל הנוגע

לתינוקות היה הקובע. הייתה לה נגיעה בכל ילד במבוא חמה ויש אומרים שבנקודות מסוימות בזמן לפעמים אפילו גידלה את הילדים במקום ההורים.

פעם ברח לה כל הפעוטון. זה היה יום של שרקיה ומכל המקומות בחרו הילדים ללכת דווקא למצוק. כל הקיבוץ נזעק מיד לחיפוש ולאחר זמן מה נמצאו הילדים כשחלקם שוכבים ובוכים בשיחים במצוק אליהם התעופפו מעוצמת הרוח. אחרי שסיפרו לי את הסיפור הזה, שעד עכשיו אני לא בטוחה שהוא אמיתי, הבנתי למה אמרו לנו לשים אבנים בכיסים בימי שרקיה כשהיינו ילדים.

באפריל 1984 התחתנה חוה'לה עם אורי לוצ'ינסקי, כשהיא בהריון עם אור ושנתיים לאחר מכן נולדה הדר.

אחרי שנים רבות בחינוך, חזרה חוה'לה ל"שורשים" במזכירות הטכנית, שם עבדה כעשרים שנה. במהלך תקופה זו מיצבה עצמה חוה'לה כזיכרון הארגוני של מבוא חמה – ממספרי טלפון של כולם ועד מי היה פה מתי, איפה הוא גר ובמה עבד. אבל אם רצית קצת רכילות על הבנאדם, את זה היית צריך לחפש במקור אחר כי המקסימום שהיית מקבל מחוה'לה זה צחוק נבוך. ולמרות שהיא שנאה יותר מכל לתאם פגישות או לסדר את השולחן העמוס בניירות שלה – כי אני יודעת בדיוק איפה כל דבר נמצא – היא אהבה את העבודה הזו והיכולת להושיט עזרה לאנשים וכל מי שפגש אותה הוקיר לה תודה על כך. נועם ההליכות שלה כלפי כולם, העובדה שמעולם לא הרימה קול או התעצבנה בפומבי (ואם כן זה היה נשמע כמו הקול הרגיל שלי בערך) הרצון הכנה לעזור והחיוך המבויש – כל אלו הפכו אותה לאהובה על כולם וקנו לה מקום לעד בלב של כל מי שהכיר אותה.

הילדים והנכדים של חוה'לה היו לה למקור גאווה רב, למרות שגם פה היא מיעטה לשתף או להשוויץ בהם, למרות שהיו לה כל הסיבות שבעולם.

לפני כשנה סיימה חוה'לה לעבוד במזכירות ומספר חודשים לאחר מכן התגלתה המחלה הארורה בגופה. ולמרות שסבב הטיפולים הראשון הסתיים בנימה חיובית ועורר תקוות להחלמה מלאה, חלה הדרדרות מהירה לאחר סבב הטיפולים השני וחוה'לה עזבה אותנו.

אנו נפרדים היום מהמטפלת המיתולוגית והמזכירה המיתולוגית של מבוא חמה. אישה מופלאה, שגילמה בהוויתה את האימרה "מים שקטים חודרים עמוק" וזכרונה יחקק בתולדות מבוא חמה.

לאבד הורה משנה לך את החיים, ובמבוא חמה כולנו היינו ילדיה של חוה'לה ועם לכתה, חיינו השתנו.

חוה'לה, בית מבוא חמה נפרד ממך היום בצער ואבל על לכתך בטרם עת.

לאורי, שיר, תם, שי, אור, הדר, הנכדים והמשפחה כולה – אנו מחזקים אותכם בשעה קשה זו ומבטיחים להמשיך לעטוף אותכם ולהיות פה בשבילכם בכל עת, כפי שחוה'לה הייתה רוצה.

אחותי היקרה,

שישבתי לכתוב התנגן בראשי השיר של שלום חנוך

"כי האדם עץ השדה,

כמו האדם גם העץ נגדע,

כמו העץ האדם נגדע"

וכך את נגדעת לנו כלכך מהר ועדיין לא הספקנו לדבר, לספר, להחליף דעות.
אור גדול היית במשפחתך, מקור של ריח, השראה, אהבה, מסירות אין קץ, תשומת לב, שקט,
רוגע, שלוה ואשה אהובה.

דאגת תמיד ליצור אווירה של עזרה הדדית וידעת איך לתת, לא כפית את רצונתייך על
משפחתך מתוך ענוה.

המשפחה שלך שהייתה מדהימה בחייך מצליחה להיות נפלאה יותר כעת.
כמו בכל דבר שעשית נלחמת עד הרגע האחרון כמו לוחמת אמיתית ושנראה אותך ביופיך
בלבד.

נשארנו עם סבל שנובע מגעגועים עזים, מריקנות גדולה ומתחושת החמצה שלא ניתן להסביר
אותה וכנראה לעולם גם לא נדע.

ולסיום השיר כמו עץ השדה,

אהבתי וגם שנאתי,

טעמתי מזה ומזה,

קוברים אותי בחלקה של עפר,

ומר לי, מר לי בפה

כמו עץ השדה, כמו עץ השדה...

אחותך עופרה

חווה'לה

אמרת מבוא חמה אמרת חווה'לה...

כחווה היית לילדינו אם ואחות ומטפלת ומייעצת.
שנים רבות כל תינוק במבוא חמה חווה את מגע ידייך,
את מילותייך המרגיעות,
את ליבך הקשוב לכל רחש חיוך או בכי.
כמלאך עטפת בכנפיך כל יילוד
והיית המרגיע הלאומי.

מבורכת היית במשפחתך הגדולה,
עם אורי שהביא את החום והאהבה.
חיך מלאו בשיר גדול
כולך היית תום וצניעות
וידייך תמיד נשאו שי לכל אחד.
אור רב האיר את ביתך
והוד והדר מילאו את כל ישותך הפנימית.

כולנו חבים לך תודה גדולה חווה'לה
נחיי בשלווה
ובגאווה.

ציפי רפפורט 3/6/2019

אמא,

בטח מביך אותך ולא נוח לך עם כל המעמד הזה בו כולנו התכנסנו כאן בשבילך ולכבודך. אז ראשית דעי לך שזו לא טרחה עבורנו אלא המינימום שאנחנו יכולים לעשות כדי להוקיר לך, לכבד אותך, לחבק ולנסות לעטוף אותך בדרכך האחרונה באהבה הגדולה שלה זכינו אנו – ולו במעט.

כאמור, אמא לא אהבה להטריח, עד כדי כך שבתקופה האחרונה כשחברה הציעה את עזרתה לא רצית כי היא צריכה להיות עם נכדיה או שהתמהמהת בלספר לחברה טובה אחרת על המחלה הארורה כי לא רצית להכביד עליה משום שהיא התמודדה בעצמה עם המחלה.. אמא נהגה כך ממש עד הרגע האחרון.

אמא הייתה אמא שלנו, חמשת ילדיה, אבל של עוד עשרות תינוקות טריים שבאו לעולם. אחד הפרצופים הראשונים שהתינוק החדש ראה היה של אמא שבאה בשקט בשקט וברוך לסייע להוריו הטריים במקלחת הראשונה, בהחתלה ובכלל בליווי הכה חשוב הזה של טיפול בעולם חדש שנברא.

אז בילדותי כשהייתי פעמים רבות מתלווה לאמא זה היה ניראה לי טבעי ומובן מאליו- היום כשאני אמא בעצמי אני מבינה כמה זה מבורך וכלל לא מובן מאליו. אם במסירות ובדאגה עסקינן...

בכל שבת אבל בכל שבת ויהי מה- יורדים לאפיקים לסבתא וסבא וזוה לא היו הקלות. אמא שלנו תמיד הבינה את חשיבות הביקורים והחיבוק גם ל"גדולים" שבנינו, אני חושבת אמא שהצלחת להנחיל בנו את הגדולה הזו.

אמא הייתה ה"ווייז" הראשון, אמא הייתה תוכנת ניווט הכי מדויקת שיש, נווטת על. זכרה וידעה כל שביל צדדי וכל כביש ראשי וסואן וכל מה שביניהם, ואת כל זה עשתה מבלי שישבה אפילו פעם אחת מאחורי הגה ולא החזיקה ברישיון. בנושא הזה אף אחד לא הצליח לנצח אותה אפילו לא "ווייז".

עוד תוכנה ותכונה מדוקדקת הייתה לאמא – הצלבות, קישורית, 144, תקראו לזה איך שתרצו. תמיד זכרה תאריכי ימי הולדת, פרצופים, שמול של כל מיני אנשים – קרובים, רחוקים. תמיד כשהיו קצוות פתוחים הייתה סוגרת אותם ברגע 1+1 בהכרח שווה 2.. הוא הבן של שגדל ב.. ואם היא עובדת שם אז היא בטוח מכירה את..

- בבית לא היו הרבה חוקים אבל כשהיו אז עליהם לא עוברים –
1. אסור לדבר לא יפה, אסור לקלל! חצוף זה כשממש כועסים וכשמשהו ממש הוציא אותה מגדרה אפשר היה לשמוע "כוס סודה".
 2. לא הולכים לישון אם חלילה יש כלים בכיור. שאריות ממלחמת יום הכיפורים כשהקפיצו אותם מהבתים וכשחזרו.. אל תשאלו.. היה עובש בכלים.
 3. אין דבר כזה ללכת לישון בלי מקלחת.

אמא שלנו שהיא גם סבתא בכירה ל10 נכדים, עד יומה האחרון התנהלה ברוך ובנעם, בשקט, בצניעות וענווה, באהבה גדולה ומחממת שלכל אלו תמיד התלווה חיוך מאיר המשרה נחת.

אמא – עכשיו את לא צריכה לדאוג לכלום, את יכולה לשחרר ולהשתחרר אנחנו נדאג לשאר. הקמת פה יופי של שבט אוהב, תומך, מכבד ומלכוד בעזרתו של אבא שלנו שלא נשאיר אותו לשניה אחת לבד.

נוחי על משכבך בשלום

תודה על הכל

וסליחה על מה שצריך.